

מבוי סתום

עדיין בין שני הגושים, ואשר הצטרפותו ל-
גוש המערבי או הסובייטי יכריע את הכף
במאבק על השלטון בעולם.

שורת הארצות המשתרעות בין אינדונסיה
והקונגו הפכה עתה למרכז כל המאורעות
הבינלאומיים. עליה נסוש המאבק. כל אחד
משני הגושים מוכן לשלם כל מחיר שבעולם
כדי לרכוש אותה לצדו.

במרכז העולם הזה, בנקודת-החיכוך בין
שתי היבשות הגורליות, שוכנת מצריים. קאי
היר היא נקודת-המוקד של המרחב השמימי
המשתרע מקובלנקה ועד מוסול. היא נקודת-
המוקד של עולם האיסלאם, המשתרע מביקאר-
טה ועד דאקאר, אשר שלושתיו מגיעות עד
סין וסיביר.

מצריים שחה לשני הגושים יותר ממחירם
של מאות מפציצים מדגם אייליושין. יותר
ממחירו של סכר-ענק אחד. הרוכש את מצריים
את העולם הערבי כולו, מנצח בקרב מכריע
במלחמה על העולם.

היכן נמצאת ישראל במלחמה זו? בחוף!
היא מחוץ לכל חשבון, נקודה לבנה בכל מי-
פה. מאחר שהיא מנותקת, תלושה מן המאבק
האדיר על המרחב, אין לה ערך אלא כמס-
בעמישק שאפשר לורקו על השולחן ברגע
הנכון.

ביום הסוער של המאבק על העולם אין
איים בודדים. מה שנראה כאי, עלול להיות
סירת-הצלה הפוכה.

בסיס הרעיוני של מדינת ישראל
שוב אינו מתאים למציאות זו. אין טעם
לשים עליו טלאים. הוא נשבר לנגד עינינו.
בני הדור הישראלי הצעיר, המבקשים בסיס
חדש למדינה ומסגרת רעיונית מתאימה ל-
מעשה מדיני בעל טעם, חייבים להבין כי
המדינה הגיעה לסוף של דרך, וכי עתה
עליה לדרוך במקום עד יום הדין — או ל-
התחיל בדרך חדשה.

**ארבע אפשרויות רעיוניות פתו-
חות לפנינו. אין כל מקום לזיכוח
ביניהן, מאחר שכך אחת מהן מכו-
נסת על השקפת-עולם שונה לחלו-
טין, ותהום ללא גשר רובצת בינה
לבין רעותה.**

הדרך הראשונה ידועה היטב: דרכם של
נטורי-קרתא. זוהי דרכם של אותם המאמי-
נים כי היהודים אינם עם, אלא עדה דתית,
וכי הציונות היא סכנה לעדה זו. השעבוד
המדיני לזרים אינו מפריע, כל עוד יש חופש
לעבוד את אלוהים לפי מצוות דת משה.

זוהי דרך הכניעה, דרך ההתפטרות מן
העצמאות הלאומית. היא מובילה לגיטו יתר
די חדש בפלסטיק ערבית.

דרך השנייה היא דרכו של ה"דר" יש-
ראל שייב, כפי שפורסמה בגלורילב לפני
שבועיים בעתון זה. אפשר לומר שהיא פא-
סיסטית, ואפשר לומר שהיא ההגשמה ההג-
יונית היחידה של התורה הציונית. בניגוד
לכל שאר ההשקפות הציוניות, היא הגיונית
לפחות בחיאוריה, ומגיעה למסקנת העקבית
האחרונה.

**שייב מאמין שאפשר לגייס את
כל 11 מיליוני היהודים בעולם, ו-
הוא מאמין שכוח זה מספיק כדי
לחמם את התנועה הלאומית הער-
בית בכוח הנשק ולכבוש את כל**

(המשך בעמוד 14)

**כל אלה אשלייות. המחלה עמו-
קה יותר. שוב אי-אפשר לרפאה
על-ידי החלפת כן-גוריון בשרת או
שרת בכן-גוריון, או החלפת שני-
הם בינאל ידיו. לא תעזור גם שום
קואליציה חדשה מקיר-עד-קיר או
מרצפה-עד-תקרה.**

כי מה שנשבר איננו הקו של אישיות מסו-
ימת, או של מפלגה זו או אחרת. ההתמור-
טות היא עד אין ערוך יותר חמורה. נשבר
עצם הבסיס הרעיוני אשר עליה ביססו המייס-
דים את מדינת ישראל, ואת משטר הסוכנות
שקדם לה. נשברה ההנחה היסודית של דור
שלם, על כל מושכליה הראשונים.

**לא רפורמה דרושה, ולא רכיזיה,
ולא שינוי ערכים. כיום דרושה לנו**

תוכנית זו אומרת שעל ישראל להודיין
בסבלנות ובנשק ככל יכולתה, ולחכות ל-
התקפה הבלתי-נמנעת של הערבים. עליה ל-
מגר התקפה זו. במחיר הדם והקרבת נפש
הסיבוב השני, תקנה לעצמה כמה שנים של
בטחון יחסי. אחר כך יצאו הערבים להתק-
פה שלישית, ועל ישראל למגר גם התקפה
זו. כך תקנה לעצמה שוב כמה שנים של
בטחון.

במלים אחרות: גורלה של המדינה הוא
ללחום כל כמה שנים לא כדי לכפות פתרון
כל שהוא על מישור, אלא כדי לשמור על
עצם קיומה. אין סוף לדרך זו. סיבוב יבוא
אחרי סיבוב, עד אחרית הימים. ומוטב להת-
כונן לכך מבחינה נפשית, לבצר את המודי-
נה, להגביר את כוחה במרכז ועל הספר.
עוד עז, עוד דונם, עוד שרמן, עוד מטאור.

**מהפכה רעיונית, תשובה חדשה ל-
חזונית על השאלה: "מהי מדינת
ישראל?"**

מייסדי המדינה איתרו במאה שנה. הם
האמינו כי בשנת 1948 יכולה להתקיים
מדינה הבנויה לפי רוח שנת 1848.

**הם האמינו כי מדינה קטנה של
שניים-שלושה מיליון יהודים יכו-
נה להתקיים כאי בודד בים זר
ועיוון, כגיטו מוקף חומה אשר ל-
יושביו לא אינפת דבר מן הנעשה
בחוץ. הדבר היה, אולי, אפשרי לפ-
ני מאה שנים. הוא בלתי אפשרי כ-
תקופת המימין.**

עם התפוצץ הפצצה המימנית הראשונה
בערבות סיביר או באוקינוס השקט, לבש
העולם כולו צורה חדשה. שני הגושים הרי
ריבים בעולם גנזו את האפשרות הרת-ההת-
אדות של הכרעה צבאית ביניהם. תחת זאת
החל מאבקה-שלום על רוב האנושות, העומד

**לאן מובילה תוכנית זו? אין היא
מובילה לשום מקום. אולם הדוג-
ים בה עקובים למצוא את עצמם
באחד הימים מובלים לאברון. כי
הזמן פועל נגדנו. כוחה של ישראל
נכר מנוצל כמעט במלואו. הער-
בים רק מתחילים עתה לגייס חל-
קים קטנים של כוחם. וכבר עתה
גובר כוחם היחסי בצערי ענק, מדי
חודש בחודש.**

היכן נעמוד בימי הסיבוב הרביעי או ה-
חמישי, כאשר מדינת ישראל, בעלת אוכלו-
סיה של שני מיליון או שני מיליון וחצי, תע-
מוד מול ארבעים מיליון ערבים חמושים
ומאורזים, בהנהגת משטרים יעילים, בעלי
כלכלה מפותחת?

שנים אופטימיסטים הסבורים כי
בצמרת המדינה שוררת "מבוכה". אנשים
קיצוניים יותר כבר מדברים על "מבוי סתום".
רואי-השחורות החלו מתלחשים על "פשטת
רגל".

שבוע שעבר השמיע דויד בן-גוריון
הודעה מחרידה באוזני עתונאי זר: ה-
מצרים יכולים עתה להפציץ את תל-אביב
תוך שש דקות, אחר שקיבלו מברית-המוע-
צות את מפציצי-הסלון החדשים.

באותה ההודעה עצמה הודיע בן. גי. על
אי-חידוש העבודה בערוץ הירדן בחדשים ה-
קרובים. מטרתו היתה להוכיח לעולם כי
ישראל היא שותרת-שלום וטובת-לב. אולם
הקורא התמים לא יכול להתעלם מן הקשר
בין שתי ההודעות.

**נוצר הרושם הכרוך כי ישראל
אינה יכולה לחדש את עבודתה על
גדת הירדן מפני שרק שש דקות
מפרידות בין שדות המפציצים מדי
דגם אייליושין לבין כיכר מוגרבי ב-
תל-אביב.**

ראש ממשלת ישראל ביטא, איפוא, את
הקו המדיני המוסכם והמוצהר של ממשלת
ישראל: המדיניות של קריאת "געזאלד!"

עוד לפני שהגיע האיליושין הראשון
לשדה-התעופה של פורט-סעיד, ידע כל אי-
דם בישראל שהגיעה שעת גורל. בלבבות נפע-
מים נולדה קר-המגן, ועמה הויכוח הגדול
שסער בכל נפש: מלחמה מונעת מיד, כן
או לא?

מאז עברו למעלה ממיליון שניות יקרות,
אשר אף לאחת מהן אין תחליף. היה נדמה
כאילו סער אותו ויכוח גם בלבה של הנהגת
המדינה. הוא התפרץ בדיונים הסודיים של
הממשלה. כל עתוני הארץ והעולם הקדישו
טורים ארוכים לניתוח עמדתו של כל מגי-
היג ומנהיג — מה רוצה בן-גוריון, מה שרת,
מה אשכול, מה דיין. ורק עתה, אחרי שביר-
עות ארוכים, מסתבר שכל זה היה אחיות
עיניים, מישחק של חוסר רצינות, הנואה
עצמית של אובר-רעצות.

**מנהיגי ישראל יכולים להספיק ול-
השלות את עצמם שהם בעד קו
זה או אחר, בעד מלחמה או בעד
שלום. האמת הערומה היא שאין
הם מסוגלים לצאת למסעי-מלחמה,
ואין הם מסוגלים למסעי-שלום.**

כל מי שיש לו תוכנית, הרי זו תוכנית
לכמה חודשים, לשנה או לשנתיים. אפילו
אנשי המלחמה המונעת, שהם העקביים ב-
יותר, אינם חולמים אלא להנחית על מצ-
ריים מכה שתשקוט אותה לשנתיים-שלוש —
תוך ידיעה ברורה שאי יחזור הכל לקדמותו,
בצורה גרועה יותר.

ישנה דרך צברית בדוקה לקטילת בדיחות.
הקוטל מקשיב לבדיחה המסופרת בתשור-
מת-לב, מחכה עד שהמספר המאושר מסיים
את העוקץ ומחכה לתרועת-צחוק, ושואל
או בפנים רציניות לגמרי: "ומה קרה הל-
אה?" אפשר היום לקטול את כל התוכניות
הפוליטיות המרחפות בין מנהיגי ישראל ב-
אותה דרך בלתי-הוגנת. צריכים פשוט לש-
אול: "ומה יקרה הלאה?"

התשובה תהיה תמיד שתיקה שואגת.

ק תוכנית אחת ויחידה עונה על ה-
שאלה "מה הלאה?" זוהי התוכנית הא-
מיתית של דויד בן-גוריון, אותה הוא מגלה
בחוריי-חורים. אפשר לקרוא לה "תוכנית"
האפס". כי זו התוכנית המחייבת לאסס מעשה
ולאסס יוזמה מצדנו.